

ימי לימוד תנ"ך

לאורה של תורת ארץ ישראל

לע"נ סיון דבורי בן בשט ז"ל

בקשו פני

הרבנית עידית שילה

תהילים כ"ז:

- (א) לְדוֹד ה' אֹרֵי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אִירָא ה' מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד:
(ב) בִּקְרֹב עָלַי מְרַעִים לֹאכֹל אֶת בְּשָׂרִי צָרִי וְאֵיבִי לִי הֵמָּה כְּשִׁלּוֹ וְנִפְלוּ:
(ג) אִם תַּחֲנֶנּוּ עָלַי מִחֲנֶנָּה לֹא יִירָא לְבִי אִם תִּקּוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ:
(ד) אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שִׁבְתִּי בְּבֵית ה' כֹּל יְמֵי חַיִּי לַחֲזוֹת בְּנִעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ:
(ה) כִּי יִצְפְּנֵנִי בְּסֶכֶה בְּיוֹם רָעָה יִסְתַּרְנִי בְּסִתְרֵי אֹהֶל בְּצוּר יִרְוּמֵנִי:
(ו) וְעֵתָה יְרוּם רֹאשִׁי עַל אֵיבִי סְבִיבוֹתַי וְאַזְבְּחָהּ בְּאַהֲלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה אֲשִׁירָה וְאַזְמֶרָה לֵה':

- (ז) שָׁמַע ה' קוֹלִי אֶקְרָא וְחֲנֹנִי וְעֲנֵנִי:
(ח) לֵךְ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פְנֵי אֶת פְּנֵיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ:
(ט) אֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי אֵל תֵּט בְּאֶף עַבְדְּךָ עֲזַרְתִּי הֵייתִי אֵל תִּטְשֵׁנִי וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי:
(י) כִּי אֲבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וְה' יֹאסֶפְנִי:
(יא) הוֹרְנֵי ה' דֶּרֶכְךָ וְנִחַנִּי בְּאַרְח מִישׁוֹר לִמְעַן שׁוֹרְרֵי:
(יב) אֵל תִּתְנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרִי כִּי קָמוּ בִי עַדִּי שִׁקֵּר וַיִּפַּח חֲמָס:
(יג) לוֹלֵא הֶאֱמַנְתִּי לְרֹאוֹת בְּטוֹב ה' בְּאֶרֶץ חַיִּים:
(יד) קִוָּה אֵל ה' חֲזַק וַיֹּאמֶץ לְבָבְךָ וְקִוָּה אֵל ה':

בזאת אני בוטח

רש"י: מה שאמר למעלה ה' מעוז חיי:

שפת אמת: "והכלל כאשר יש מלחמה על איש ישראל היא **לטובתו**. כמו שכתוב 'אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח'

תורת המגיד הנהגות כללים

מדבק עצמו בדינא וח"ו יהיה לו רעה כדכתיב (ישעיהו סו, ד) ומגורתם אביא להם, שבכל מקום שאדם מחשב שם הוא מתדבק, ואם ח"ו בדין, הוא מתדבק בדין. וכשהוא בוטח בחסד, שם ידבק נשמתו והחסד יסובבנו. וזה כלל גדול שתמיד יטמין עצמו כולו בהשי"ת.

ויקרא רבה (וילנא) פרשת אחרי מות פרשה כא

רבנן פתרינן קרא בראש השנה ויום הכפורים אורי בר"ה = בראש השנה = וישעי ביום הכפורים ממי אירא עזי וזמרת יה בקרוב עלי מרעים אלו שרי אומות העולם לאכול את בשרי לפי ששרי אומות העולם באין ומקטרין על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא ואומרים לפניו רבש"ע אלו עובדי ע"ז ואלו עובדי ע"ז אלו מגלי עריות ואלו מגלי עריות אלו שופכי דמים ואלו שופכי דמים מפני מה אלו יורדין לגיהנם ואלו אינן יורדין לגיהנם צרי ואויבי לי בימות החמה שס"ה יום השטן גימטריא שס"ד שכל ימות השנה השטן מקטרג וביום הכפורים אינו מקטרג אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא אם תחנה עלי מחנה של סמא"ל לא יירא לבי שהבטחתני **בזאת יבא אהרן אל הקדש**.

ימי לימוד תנ"ך

לאורה של תורת ארץ ישראל

לע"נ סיון דבורי בן בשט ז"ל

לדוד

במדבר רבה:

עד שלא חטא דוד באותו מעשה: "ה' אורי וישעי ממי אירא..." , כיון שבא אותו מעשה: "ואבוא עליו והוא יגע ורפה ידיים..." (שמו"ב י"ז, ב).

וא"ר יהושע בן לוי: לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה... והיינו דא"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחאי: לא דוד ראוי לאותו מעשה, ולא ישראל ראוי לאותו מעשה... אלא למה עשו? תלמוד לומר לך, שאם חטא יחיד - אומרים לו: כלך אצל יחיד, ואם חטאו צבור - אומרים להו לכו אצל צבור (עבודה זרה ד', י"א)

שמות לג:

(ה) ויאמר ה' אל משה אמר אל בני ישראל אתם עם קשה ערף רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך ועתה הורד עדיך מעליך ואדעה מה אעשה לך:

(ו) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב:

(ז) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש ה' יצא אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה:

(ח) והיה כצאת משה אל האהל יקומו כל העם ונצבו איש פתח אהלו והביטו אחרי משה עד באו האהלה:

(ט) והיה כבא משה האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה:

(י) וראה כל העם את עמוד הענן פתח האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהלו:

(יא) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל:

(יב) ויאמר משה אל ה' ראה אתה אמר אלי העל את העם הזה ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתיך בשם וגם מצאת חן בעיני:

(יג) ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את דרכך ואדעך למען אמצא חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה:

(יד) ויאמר פני ילכו והנחתי לך:

(טו) ויאמר אליו אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה:

(טז) ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלוא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה:

(יז) ויאמר ה' אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה כי מצאת חן בעיני ואדעך בשם:

(יח) ויאמר הראני נא את כבודך:

(יט) ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך ויקראתי בשם ה' לפניך וחסתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם:

(כ) ויאמר לא תוכל לראות את פני כי לא יראני האדם וחי:

(כא) ויאמר ה' הנה מקום אתי ונצבת על הצור:

(כב) והיה בעבר כבדי ושמתיה בנקרת הצור ושכתי כפי עליך עד עברי: כג והסרתני את כפי וראית את אחרי ופני לא יראו:

שמות לד:

(ה) וירד ה' בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ה':

(ו) ויעבר ה' על פניו ויקרא ה' ה' אל רחום וחסן ארך אפים ורב חסד ואמת:

(ז) נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחסאה ונקמה לא ינקמה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים:

ימי לימוד תנ"ך

לאורה של תורת ארץ ישראל

לע"נ סיון דברי בן בשט ז"ל

י"ז. רש"י ד, א:

" וירע אל יונה' - אמר: עכשיו יאמרו האומות שאני נביא השקר".

י"ח. פרקי דרבי אליעזר י:

בחמישי ברח יונה מפני אלוקים. ולמה ברח? אלא פעם ראשונה שלחו להשיב את גבול ישראל ועמדו דבריו, שנאמר 'הוא השיב את גבול ישראל מלבוא חמת [עד ים הערבה כדבר ד' אלוקי ישראל אשר דיבר ביד עבדו יונה בן אמת הנביא אשר מגת החפר']'. פעם שניה שלחו לירושלים להחריבה. כיוון שעשו תשובה, הקב"ה עשה כרוב חסדיו וניחם על הרעה ולא חרבה, והיו ישראל קוראין אותו נביא שקר. פעם שלישית שלחו לנינוה.

"ויאמר ד', אתה חסת על הקיקיון אשר לא עמלת בו ולא גדלתו, שבן לילה היה ובן לילה אבד. ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה אשר יש בה הרבה משתים עשרה ריבוא אדם אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה".

י"ט. ילקוט שמעוני יונה, רמז תקנא:

הקב"ה העלה קיקיון על ראש יונה בלילה, ובשחרית עלו עליו רע"ה עלים, בצל כל עלה ועלה ארבע זרת וטפח... זימן הקב"ה תולעת, והכה את הקיקיון ויבש ומת, וזבובים ויתושים שרויים עליו ומצערים אותו מכל צדדים עד שביקש נפשו למות. באותה שעה זלגו עיניו דמעות כמטר לפני הקב"ה. ואמר לו: יונה, מפני מה אתה בוכה? יש לך צער על זה שלא גידלתו, לא הכנסת בתוכו זבל, ולא השקית בו מים, לילה אחד חיה ולילה אחד יבש, כך חסת עליו ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה? באותה שעה נפל על פניו ואמר: הנהג עולמך במידת רחמים. דכתיב: "לה' אלוקינו הרחמים והסליחות".

כ. אורות התשובה פי"ד, ג:

ואין לבטל שום נטיה של תשובה, לא קטנה שבקטנות מפני שפלותה... כי הכל עולה ומצטרף ביחד לקומה שלמה ועולם מלא של תשובה, שהוא יקר, גדול וקדום מכל העולמות האחרים".